

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **I. D.**, zastoupeného JUDr. Petrem Šádou, advokátem se sídlem Bořice 65, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 13. 6. 2013, č. j. 52 A 19/2013 - 27, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích výše nadepsaným rozsudkem zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2013, č. j. CPR-582-3/ČJ-2013-930310-V234. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 23. 11. 2012, č. j. KRPE-85085-43/ČJ-2012-170022-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok.

Proti tomuto rozsudku nyní brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v rámci které zároveň požádal Nejvyšší správní soud o přiznání odkladného účinku. V obecné poloze stěžovatel poukázal na ustanovení § 169 odst. 5 a § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), která přiznávají opravným prostředkům proti rozhodnutím o správním vyhoštění cizinců odkladný účinek. I zákonodárce si tedy byl vědom toho, že vyhoštění má pro cizince vždy mimořádně nepříznivé důsledky. V konkrétní rovině stěžovatel zdůraznil, že pokud by došlo k jeho vyhoštění, má velice ztížené podmínky k návratu do České republiky. Stěžovatel bydlí v Zakarpatské oblasti, odkud je konzulát ve Lvově vzdálen minimálně 300 km a konzulát v Kyjevě minimálně 700 km. To pro stěžovatele představuje zdlouhavé a komplikované cestování, vystání

nekonečných front, nutnost poskytnout úplatky mafiím ovládajícím přístup ke konzulárním úřadům a hlavně nejistý výsledek. V České republice mezitím ztratí veškeré kontakty a v případě návratu bude nucen začínat od nuly, což mu přinese značné obtíže.

Žalovaná navrhlá nepřiznat odkladný účinek kasační stížnosti, neboť podle jejího názoru žalobce neuvedl pro takový postup žádné relevantní důvody.

Po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem a skutečností vyplývajících ze správního spisu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě naplněny.

Nejvyšší správní soud v obecné rovině souhlasí se stěžovatelem v tom směru, že byt' je stěžovatel v tomto řízení zastoupen advokátem [jak to požaduje soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], k právu na spravedlivý proces nepochybně náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem či mu udělovat konkrétní pokyny pro výkon zastoupení. Z tohoto důvodu ostatně přiznává § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *žalobě* proti rozhodnutí o správním vyhoštění odkladný účinek na vykonatelnost napadeného rozhodnutí *ex lege* (s výjimkou případů vyhoštění cizince z důvodu ohrožení bezpečnosti státu).

Stejnou mírou pozornosti je ovšem třeba reflektovat, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je jinak třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno; tyto důsledky pak z povahy věci dopadají i na správní rozhodnutí, proti němuž žaloba směřovala. Tento postup proto musí být vyhrazen pro výjimečné případy.

Podle nyní účinného znění ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem* (toto ustanovení se užije přiměřeně v řízení o kasační stížnosti – viz § 107 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud při rozhodování o žádosti o přiznání odkladného účinku tedy reflektuje jednak hledisko *veřejného zájmu*, při současném porovnání *újmy stěžovatele* (nebude-li odkladný účinek přiznán) s možnou *újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám* (bude-li odkladný účinek přiznán). K přiznání odkladného účinku může tedy kasační soud přistoupit teprve poté, osvědčí-li, že újma stěžovatele jako důsledek nepřiznání odkladného účinku žaloby, by byla nepoměrně větší případné újme jiné osoby, bylo-li by takovému návrhu vyhověno.

Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou přitom vždy subjektivní, závislé zásadně na osobě a situaci stěžovatele. Z právě uvedeného plyne, že stěžovatel nese také břemeno tvrzení; očekává se tak od něj uvedení

pokračování

konkrétních a relevantních tvrzení, a podrobné rozvedení, v čem konkrétně tuto možnou újmu spatřuje a jakou intenzitu případná újma má. Toto břemeno, jak vyplývá z žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, stěžovatel unesl, a důvody vzniku újmy v kasační stížnosti zdejšímu soudu srozumitelně předešel.

Co se týče konkrétních důvodů, o které stěžovatel svou žádost opírá, zde vychází Nejvyšší správní soud předně ze shora nastíněného práva stěžovatele, jakožto účastníka, hájit svá práva v řízení o kasační stížnosti buď osobně, anebo prostřednictvím zvoleného právního zástupce, kterému bude udělovat konkrétní pokyny. Zdejší soud proto dospěl k závěru, že právě z těchto důvodů by měla být vyhošťovanému cizinci zachována možnost setrvat na území ČR i po dobu následného kasačního řízení. Pro případ, že by byl stěžovatel se svou kasační stížností úspěšný, nelze skutečně vyloučit příčinnou souvislost mezi právními účinky žalobou napadeného vyhošťovacího rozhodnutí a možným vznikem újmy u stěžovatele, která by v tomto případě spočívala ve ztížení podmínek jeho návratu do České republiky, případně ve ztrátě či přerušení kontaktů na území České republiky. Možný vznik újmy na straně stěžovatele by tedy mohl být nepoměrně větší než újma, která by mohla jeho dalším setrváním na území České republiky vzniknout jiným osobám; zda by v tomto případě jakákoli újma jiné osobě než stěžovateli vůbec mohla alespoň hrozit, není navíc vůbec zřejmé.

Nejvyšší správní soud posoudil konečně návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom žádné skutečnosti, pro které by přiznání odkladného účinku bylo *v rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Stěžovatel nebyl vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu; byl sice vyhoštěn z důvodu podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, zdejší soud však v konkrétních skutkových okolnostech tohoto případu neshledal důvod, pro který by i ve stěžovatelově dočasném setrvání na území České republiky do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o jeho kasační stížnosti musel být spatřován rozpor s důležitým veřejným zájmem. Bez významu přitom není ani fakt, že předmětná věc musí být soudy řešena přednostně (§ 56 odst. 3 s. ř. s., § 120 s. ř. s.) a doba, po kterou budou sistovány účinky rozsudku krajského soudu, jakož i správního rozhodnutí napadeného žalobou, tak bude jen krátká.

Z uvedených důvodů proto zdejší soud podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., kasační stížnosti odkladný účinek přiznal. Vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatele proti pravomocnému rozhodnutí o jeho správním vyhoštění měla ex lege odkladný účinek, postačí, že se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti pozastavují až do skončení řízení u zdejšího soudu právní účinky přezkoumávaného rozsudku krajského soudu, neboť tím se fakticky dočasně obnovuje odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalovaného ve věci správního vyhoštění stěžovatele. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti přitom Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu